

[Ebba Strange]

tefab for staten på et trecifret millionbeløb, og det er klart utilfredsstillende. Sagen accelererede med hast omkring 1980, bl.a. på grund af den store arbejdsløshed, og efter SFs mening burde arbejdsministeren på dette tidspunkt have skåret igennem, f.eks. ved at indføre en giroløsning, selv om A-kasserne ikke ønskede dette. En giroløsning ville have været administrerbar.

At kasserne ikke umiddelbart var tiltalt af, at der igen skulle indføres en ny ordning, kan skyldes, at de i løbet af 5 år havde været udsat for ikke mindre end 1.180 ændringer af cirkulærer, bekendtgørelser, love osv.

Som en del af sagen kan der heller ikke ses bort fra påstanden om, at arbejdsministeren i visse tilfælde omkring 1981 har afgivet svar til finansudvalget og medlemmer af folketinget, der ikke har givet et fuldt dækkende billede af de faktiske forhold.

Sagen peger både bagud og fremad. Vi er enige med justitsministeren i, at sagen skal overvejes med henblik på, hvorledes sager med et lignende indhold kan undgås i fremtiden. Men derudover mener vi også, at den foreliggende sag bør undersøges helt til bunds med henblik på ansvarsplaceringen og sagens fuldstændige oplysning. Dette mener vi bedst kan ske ved, at man nedsætter en parlamentarisk kommission. Vi er vel klar over, at denne mulighed efter grundlovens § 51 ikke er særlig meget anvendt. Vi ved godt, hvornår den har været anvendt sidst. Vi ved også godt, hvad der kom ud af det. Vi ved, at vi fra SFs side tidligere har foreslået den mere anvendt, og vi ved fra andre lande med tilsvarende parlamentariske ordninger, at en sådan kommission anvendes væsentlig mere end i Danmark.

Derudover mener vi, at folketinget nu bør pålægge arbejdsministeren at indføre den giroløsning, som gennem årene har været anbefalet fra flere sider. Vi ser nu i dag, at arbejdsministeren har taget stilling til det nødvendige lovgrundlag for den forskudsvisse udbetaling af penge til A-kasserne, og vi håber, folketinget vil vedtage det, for vi finder det helt nødvendigt, og vi mener, det er helt nødvendigt for A-kasserne at få det forskud.

Når vi har tænkt os at foreslå – vi ved endnu ikke rigtig, under hvilken form vi vil gøre det, vi vil afvente debatten – at der nedsættes en kommissionsdomstol, så er det ikke for os afgørende, at forskellige ministre skal

kunne straffes, men derimod at få hændelsesforløbet belyst til bunds under vidneansvar. Når vi helt afviser den rigstretssag, der er foreslået af fremskridtspartiet, er det bl.a., fordi forældelsesfristerne for længst er udløbet for alle ministre undtagen den nuværende og den tidligere arbejdsminister, og det mener vi vil give et helt utilfredsstillende resultat af en sådan undersøgelse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den sag, vi behandler i dag, er både alvorlig og usædvanlig i kraft af sit omfang og i kraft af sin karakter. Det drejer sig om meget store beløb, der unddrages statskassen, og som i form af rentefordele er tilflydt banker, A-kasser og fagforbund. Hertil kommer, at de, der har haft ansvaret for administrationen af arbejdsløshedsforsikringen, ikke har sondret mellem eller lagt vægt på sondringen mellem a conto-refusioner og uhjemlede forskudsudbetalinger, og dette er heller ikke sket efter regeringsskiftet.

Såfremt arbejdsministeriet havde søgt lov hjemmel til forskudsudbetalingerne, ville folketinget uundgåeligt være kommet til at behandle spørgsmålet om vilkårene for forskuddene, således at statens interesser var blevet varetaget.

Når det er almindelige borgere, det drejer sig om, medfører ukendskab til loven som bekendt ikke god tro med det til følge, at en forseelse anses for mindre graverende. Her drejer det sig om offentlige myndigheder og om en lovbestemmelse, som ikke er den mindste smule uklar. Det, der gælder for almindelige borgere, må vel også gælde for myndighederne.

Undersøgelsesdommeren nævner, at det fra begyndelsen af 1980 til september 1982 gentagne gange af arbejdsdirektoratet over for ministeriet blev tilkendegivet, at en principiel ændring af forskudsordningen var nødvendig, herunder et eventuelt lovinitiativ. Ministeriets holdning var imidlertid at holde dette spørgsmål nede. Udviklingen fra september 1982 viser klart, at problemerne kunne løses i hvert fald fra et tidspunkt, hvor ministeriet tog hånd om det, så der blev styr på renteindbetalingerne. Man kan læse om det i redegørelsen side 247.

SFs ordfører, fru Ebba Strange, mente, at der var skabt lov hjemmel gennem finanslo-